A l'atenció de la Sra. Esther Giménez- Salinas i Colomer,

SÍNDICA DE GREUGES DE CATALUNYA

Amb la present carta voldríem sol·licitar una reunió urgent amb vostè, donada la situació d'alarma a molts municipis davant les dificultats de poder habitar en un habitatge assequible.

SOLICITEM:

Emetre **UN INFORME AL PARLAMENT DE CATALUNYA** sobre la situació de l'habitatge assequible a Catalunya per recomanar el traspàs del dret a l'habitatge al conjunt de drets fonamentals. També **TRASLLADAR AQUEST informe al DEFENSOR DEL POBLE D'ESPANYA.**

Exposició de motius:

46 anys després de la aprovació de la Constitució Española de 1978, les necessitats d'habitatge d'una part important de la població, sobretot la de menys recursos i els més joves, estan molt lluny de ser una realitat.

En el Capítol III del Título I. Principios rectores de la política social y económica, l'article 47 (BOE número 311 de 29.12.1978) s'expressa:

"Tots els espanyols tenen dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat. Els poders públics promouen les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, regulant la utilització del sòl d'acord amb l'interès general per impedir l'especulació. La comunitat participarà en les plusvàlues que genera l'actuació urbanística dels ens públics".

Tanmateix, la realitat està molt lluny d'aquesta literalitat, i la creació de normes, lleis, planejaments no ha servit per crear les condicions per al compliment d'aquest principi. No només això, sinó que la globalització econòmica i alguns fenòmens relacionats amb aquesta, com l'augment exponencial de la disminució de distàncies gràcies a transports cada vegada més ràpids, els nous mitjans d'intercanvi i comunicació com internet, la no convergència de rendes a la pròpia comunitat europea, o fenòmens socials com l'augment de l'esperança de vida, la immigració per motius diferents o la major existència d'habitatges unipersonals etc, cada vegada allunya més a la ciutadania el fet de poder gaudir d'aquest principi rector, a diferència del què passa amb altres, com el dret a la salut; encara que aquest i el dret a l'habitatge digne, en són sense discussió

necessitats fonamentals per l' autorealització humana i haurien de prefigurar una tríade amb l'article 27 sobre el dret a l'educació, aquest sí, reconegut com a fonamental. De fet, l'article 10 del text constitucional (10.1) sosté "La dignitat de la persona, els drets inviolables que li són inherents, el lliure desenvolupament de la personalitat són fonaments de l'ordre polític i de la pau social". Hauríem de preguntar-nos sobre el desenvolupament de la personalitat sense les condicions adequades d'habitar.

46 anys després la diferència entre "tots els espanyols tenen dret" de l'article 27 -sobre drets fonamentals- o "els poders públics promouran...." de l'art.47 – sobre principis rectors- és una línia il·limitada

Quant a la legislació de l'estat, de les comunitats autònomes o nacionalitats, plans territorials comarcals, provincials i àrees metropolitanes, o planejaments amplis o reduïts dels ajuntaments, la seva voluntat ha xocat amb la propietat del sòl, per una banda, i amb els recursos escassos d'inversió pública en la construcció d'habitatge. Un xoc entre el pragmatisme de la legislatura i les necessitats de mig i llarg termini.

La legislació vigent no ha solucionat aquesta descompensació entre el què s'ha de fer i el fet de proveir. N'hi ha prou en nombrar, per exemple, a Catalunya e Codi de l'Habitatge de Catalunya (BOE 10.7.2023) amb 16 lleis, 2 ordres i 13 decrets des de la data de la transferència de les competències. Aquest fracàs és major o menor segons comunitats, però sens dubte **és una demostració també que la posició del dret a l'habitatge a la Constitució Española no és l'adequada.**

Dit això, ens dirigim a vostè d'acord amb les facultats que li atorga l'Estatut d'Autonomia i les funcions emanades del desenvolupament d'aquesta i també de la **Llei 36/1985 del 6.11** per la qual es regulen les relacions entre la institució del poble i les figures similars a les comunitats autònomes.

Aquesta petició es farà arribar a les Comunitats Autònomes i nacionalitats ja que el què expressem és una urgència social que involucra a l'Estat i a cadascuna de les nacionalitats i Comunitats Autònomes.

La situació en moltes d'elles, i en molts dels municipis de l'Estat, començant pels més grans, però continuant pels insulars i la costa de la península, comença a condensar drames d'expulsió induïda de molts ciutadans.